

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

★ *Mulțumiri tuturor enoriașilor parohiei „Sfântul Nicolae”, care în rugăciune au fost alături de noi la sărbătoarea hramului bisericii noastre – duminică 6 decembrie 2015.*

Mulțumiri se cuvin aduse membrilor Consiliului Parohial, Comitetului Doamnelor, donatorilor și tuturor lucrătorilor, care s-au ostenit la înfrumusețarea și pregătirea bisericii de hram.

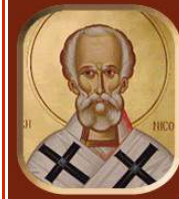
★ *Anul acesta am avut bucuria de a fi la Sfânta Liturghie IPS Nicolae, alături de Protos. Vincențiu Temirov de la Mănăstirea „Sfântul Dumitrie cel Nou” din Middletown și Fr. Chad Hatfield, Cancelarul Facultății de Teologie Ortodoxă „Sfântul Vladimir” din New York. Deasemeni ne-am putut închina la Sfintele Moaste ale Sfintilor Ierarhi Calinic de la Cernica și Ioan Maximovici.*

★ ***Biserica Sfântul Nicolae vă invită, părinți și copii, să luați parte la "SERBAREA DE CRĂCIUN", care va avea loc sâmbătă, 19 decembrie 2015, ora 6.30 PM***

LITURGICAL PROGRAM OF THE WEEK DECEMBER 14-20

Wednesday, December 16: **The Akathist of Saint Nicholas** 6:30 PM
Friday, December 18: **The Akathist of Saint Daniil Sihastrul** 6:30 PM
Saturday, December 19: **Matins, Divine Liturgy, Memorial Service** 8:30 AM
Vespers 5:00 PM
Sunday School - Christmas celebration 6:30 PM
Sunday, December 20 : **Matins and Divine Liturgy** 8:30 AM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
718 784 4453 – fix ; 917 592 2571 – mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

EVANGHELIA DIN DUMINICA A 28-A DUPA RUSALII

Zis-a Domnul pilda aceasta: Un om oarecare a făcut cină mare și a chemat pe mulți; și a trimis la ceasul cinei pe slujitorul său ca să spună celor chemați: Veniți, că, iată, toate sunt gata! Și au început toți, câte unul, să-și ceară iertare. Cel dintâi i-a zis: Am cumpărat un ogor și trebuie să ies ca să-l văd; te rog, iartă-mă. Și altul a zis: Cinci perechi de boi am cumpărat și mă duc să-i încerc; te rog, iartă-mă. Al treilea a zis: Femeie mi-am luat și de aceea nu pot veni. Și, întorcându-se, slujitorul a spus stăpânului său acestea. Atunci, mâniindu-se, stăpânul casei a zis: Leși îndată în piețele și ulițele cetății, și pe săraci și pe neputincioși, și pe orbi și pe șchiopi adu-i aici. Și slujitorul a zis: Doamne, s-a făcut precum ai poruncit, și tot mai este loc. Și a zis stăpânul către slujitor: Leși la drumuri și la garduri și silește-i să intre, ca să mi se umple casa, căci zic vouă: Nici unul din bărbații aceia care au fost chemați nu va gusta din cina mea.

(LUCA 14, 16 - 24)

MOSII NOSTRI: NICOLAE SI CRACIUN

Doua sarbatori, dintre cele mai indragite ale crestinatatii, marcheaza luna decembrie: **Sfantul Nicolae si Nasterea Domnului**. Foarte tare m-a minunat intotdeauna felul in care bucuria Craciunului, in mai mare masura decat a oricarei alte sarbatori crestine, transcende credinta (sau necredinta) marturisita a oamenilor. Ceea ce caracterizeaza aceste sarbatori si le deosebeste intr-un fel de altele, in fond la fel de mari din punct de vedere al Bisericii, este obiceiul de a se face daruri. La inceput, acest obicei ii privea mai ales pe copii, dar in timp s-a extins, incat s-a ajuns sa se faca cu acest prilej daruri tuturor celor apropiati ai unei familii. Caci ele raman, cu precadere, sarbatori ale familiei. S-ar putea ca multi sa fie surprinsi de faptul ca acest obicei nu exista in vechime la romani, nici de Sfantul Nicolae, nici de Craciun. De altfel, nici astazi, in satele mai bune pastratoare ale vietii vechi, el nu se intalneste. Si chiar atunci cand se fac oarece daruri colindatorilor, ele sunt lucruri simple, dar cu insemnata incarcatura spirituala: colaci, nuci, mere, un pahar de vin etc.

Si se pare ca cei mai putini inscrisi intr-o viata crestina autentica, sau cei care chiar se declara necredinciosi, se straduiesc mai abtitor decat altii sa-i copleseasca pe cei apropiati ai lor cu tot felul de daruri scumpe. Sigur, actul de a darui poate deveni, in unele cazuri, semnul trufiei, iar nu al iubirii. Dar nu acest aspect intereseaza acum, ci intrebarea asupra acestui impuls irezistibil de a face daruri, cedarea fiintei, fie si inconstient, la penetrarea unei stari de bucurie, care este clar ca vine "de sus", dintr-o alta motivatie decat cele obisnuit lumesti. Si de ce a prins atat de bine acest obicei de a face daruri venit de aiurea, incat astazi il receptam ca si cand ar fi al nostru "de cand lumea"? Adevarul este ca nu cred sa existe om pe lumea aceasta, de la monahul cel mai ascetic, pana la magnatul cel mai opulent, caruia sa-i displaca sa primeasca daruri. Dincolo de valoarea lui intrinseca, darul este, mai presus de toate, expresia unui sentiment, mai mult sau mai putin sincer. Este drept ca in momentul in care-l primim ne gandim mai putin la acest grad de sinceritate.

Exista o placere de a primi daruri si o placere de a oferi daruri. Se spune ca aceasta din urma este superioara celei dintai: "Mai mare este a da, decat a lua". Cred ca depinde, insa, destul de mult si de situatie, de starea in care te afli. Exista un rafinament al darurilor, o scara a lor. Cu cat relatia este mai stransa si mai subtila, cu atat darurile pierd din continutul lor material, se etereaza in favoarea celui spiritual, uneori exprimat simbolic. Cu cat suntem mai inocenti, cu atat bucuria noastra este mai gratuita si nu mai cautam atat la valoarea darului, cat la sentimentul pe care-l marturiseste. In ultima instanta, ne va bucura enorm darul prezentei cuiva, mai ales daca ea vine intr-un moment de mare dificultate sau de insingurare. Asta nu inseamna ca cei de langa noi nu au nevoie adesea de lucruri foarte concrete, materiale sau spirituale, si este bine ca, atunci cand este spre binele lor, sa facem tot ce ne sta in putinta ca sa le dam. Dar parca in acest caz nu este vorba de exact ceea ce intelegem in chip superior prin daruri. Darul nu este numai ceva care se da gratuit, ci si ceva care ar putea sa fie sau ar putea sa nu fie, care arata un prea plin, o supramasura fata de starea "normala". De abia atunci gratuitatea este totala si reprezinta mai mult decat o grija fireasca si crestineasca de frate, reprezinta insasi prietenia care se adauga, care o depaseste. Darul devine atunci, deplin, un semn, un cuvint intr-o comunicare ce se cere exprimata, un marcaj concret si vizibil al unui mesaj, care chiar daca ramane, pana la urma, tot de necuprins, se cere macar semnalat. Dumnezeu este prin definitie Marele Daruitor. Ne daruieste in primul rand viata, si Parintele Staniloae, reluandu-i pe Sfintii Parinti, spune a undeva ca si cea mai nenorocita existenta este superioara neexistentei. Apoi ne-a daruit lumea cu toate cate le are in ea, ca sa fie (alaturi de altele, dar in primul rand) o cale de comunicare profunda cu

Dumnezeu. Inainte de a crea omul, Dumnezeu gatise mai intai darul pentru el. Darul, ca expresie a iubirii nesfarsite a lui Dumnezeu, premerge destinatarului sau, omului. Pare ca Dumnezeu S-a pregatit sa-l intampine pe om ca pe un prieten drag.

In acelasi timp, omul purtand in el chipul lui Dumnezeu ca pe o pecete de nesters si avand, virtual, posibilitatea asemanarii cu Creatorul sau, se raporteaza, si el, la lume ca la un dar. Lumea este un dar din care avem posibilitatea ca, la randul nostru, sa daruim, sa devenim daruitori. Nu numai ca putem darui prietenilor nostri, dar putem darui ("ale Tale dintru ale Tale") si Prietenului absolut, lui Dumnezeu. Orice relatie personala autentica presupune si implica reciproca daruire. Aceasta reciprocitate nu inseamna, in nici un caz, echivalenta, pentru ca orice masurare devine, in asemenea situatii, inadecvata. Bucuria de a darui cuiva pe care-l iubesti este atat de mare, incat este clar ca ceea ce sporeste darul nu este o colectie de obiecte, ci insasi legatura de iubire. De aceea, omul care daruieste cu adevarat, o face "din toata inima", "din tot sufletul", iar nu din tot buzunarul.

In Biserica, relatiile sunt intemeiate in mod normal, firesc, tot pe daruire. Tot ce aduce si tot ceea ce primeste omul la biserica trebuie sa fie dar, pentru ca sa fie "bine primit". Aceasta inseamna o intemeiere pe iubire dezinteresata, departata de orice gand de schimb compensatoriu. Dumnezeu da intotdeauna cu supramasura, nimic meschin in "plata" sau "rasplata" Lui. Oricat de lipsiti tor ar fi, din punct de vedere financiar un "impozit" religios, Biserica Ortodoxa nu l-ar putea accepta niciodata, pentru ca ar contraveni insesi principiilor ei constitutive. Experienta timpului arata ca desi uneori izvorul darurilor poate slabi, el nu seaca, totusi, niciodata. Dincolo de darurile pe care le aduc Mos Nicolae si Mos Craciun, este Hristos Insusi Cel care Se daruie si care este izvorul real, constientizat sau nu, al bucuriei noastre. Cat despre Mos Nicolae, el este un fel de inainte mergator al lui Mos Craciun. Dincolo de intamplarea cu cele trei fete salvate de la prostitutie cu ajutorul unor pungi cu bani aruncate noaptea, pe furis, pe fereastra, Sfantul Nicolae a intrat in dragostea deosebita a poporului credincios si pentru faptul ca s-a facut atat de transparent lui Hristos, ca L-a iubit cu o ardoare deosebita, cautand sa ajunga la asemanare tocmai in calitatea de darui tor pe care a avut-o Mantuitorul. El este daruitor si dar in acelasi timp, cum o arata acatistul sau: "Bucura-te, datatorul al bunatatilor lui Dumnezeu. Bucura-te, bogatia de Dumnezeu daruita celor ce vietuiesc in lipsa pe pamant".

Noi le spunem "mosi", ceea ce se deosebeste putin de denumirea de "parinti" pe care o au in alte limbi. Mos are, in aceasta situatie, o insemnatate mai complexa. Sigur ca ea are o radacina in reprezentarea iconografica a lui Dumnezeu-Tatal, "Cel batran de zile", si in cea a Sfantului Nicolae, al carui chip de batran ierarh pastreaza, poate mai constant decat al oricarui alt sfant, anumite trasaturi caracteristice, care-l fac recognoscibil chiar si fara inscrierea numelui pe icoana sa. Dar "mosii" sunt cei care stau in lantul neintrerupt al stirpei noastre, ei ne sunt "stra-mosi", rude intemeietoare. Noi il receptam pe Dumnezeu, ca de altfel si pe Sfintii Lui, ca fiindu-ne in neam, o rudenie care nu este simplu trupeasca, ci preponderent duhovniceasca. Atat Mos Nicolae, cat si Mos Craciun, mai presus de darurile pe care le pot aduce sau nu, sunt ei insusi principalele daruri, motiv de neumbrita bucurie. Dar, pentru noi, desi Nasterea Domnului reprezinta marele eveniment de inceput al operei Sale de rascumparare, toate sarbatorile sunt, pana la urma, rupte din Paste, deoarece, "daca Hristos n-a inviat, zadarnica este credinta noastra, suntem inca in pacatele noastre" (cf. Matei 15, 17). Sa ne imbratisam si acum, murmurand aceste cuvinte ale troparului ce se canta in Noaptea cea Mare: "Si sa ne luminam cu praznuirea, si unul pe altul sa ne imbratisam. sa zicem fratilor si celor ce ne urasc pe noi; sa iertam toate pentru Inviere!". Si pentru Nastere, intru multi ani!

COSTION NICOLESCU